

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 129/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obce Udiča, Udiča 302, podanú advokátom JUDr. Róbertom Faturom, Centrum 18/23, Považská Bystrica, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 420/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce Udiča odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2017 doručená sťažnosť obce Udiča (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom *pod* sp. zn. 2 Co 420/2014.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 19 C 72/2013 (ďalej len „okresný súd“) v procesnom postavení žalobkyne. Okresný súd 12. novembra 2013 v danej veci meritórne rozhodol. Žalovaný 8. januára 2014 podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, ku ktorému sa sťažovateľka vyjadrila podaním z 5. marca 2014. Od podania vyjadrenia sťažovateľky k odvolaniu *„nebolo vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod č. k. 2 Co/420/2014 právoplatne rozhodnuté, ba čo viac nebol vo veci zo strany súdu vykonaný žiadny úkon... od 28.05.2014, kedy bol spis postúpený Krajskému súdu v Bratislave do dnešného dňa, t. j. po dobu cca dva a pol roka, bol súd nečinný“*. Zo sťažnosti tiež vyplynulo, že sťažovateľka medzitým (7. júna 2016) podala sťažnosť predsedovi krajského súdu a následne 22. augusta 2016 využila i ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 806/2016 z 29. novembra 2016 (ďalej aj „prvá sťažnosť“) tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pretože *„lehota, v ktorej mal krajský súd od podania sťažnosti na prietahy v konaní opätovne konať nebola dostatočná – 2 mesiace“*. S ohľadom na stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka naďalej nachádza, žiada popri deklarovaniu porušenia základného práva i priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1 250 €.

3. Na tomto základe sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že postupom krajského súdu v namietanom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 250 € a náhradu trov konania.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti ústavný súd stabilne pripomína, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je následne viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

8. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

9. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že hoci je koncipovaná kvalifikovaným právnym zástupcom, k sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. Róbertom Faturom, ktoré v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde patrí medzi esenciálne náležitosti návrhu na začatia pred ústavným súdom. V samotnej sťažnosti právny zástupca

sťažovateľky uvádza, že „*originál plnomocnenstva na právne zastupovanie v tejto veci sa nachádza v spise Ústavného súdu SR III. ÚS 806/2016*“ a v prílohe sťažnosti zasiela výlučne jeho kópiu. K tomu ústavný súd uvádza, že v zmysle uvedeného ustanovenia sa ku každému návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom. Iba kópia splnomocnenia s odkazom na jeho originál priložený k inej sťažnosti sťažovateľky, o ktorej už ústavný súd konal a rozhodol, nespĺňa požiadavky naň kladené citovaným ustanovením a nie je spôsobilou založiť účinky začatia konania pred ústavným súdom.

10. Ústavný súd si v tejto súvislosti dovoľuje poukázať na to, že advokát zastupujúci svojho klienta pred ústavným súdom je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať klientove práva a záujmy. Tieto zákonom ustanovené povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

11. S ohľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť v predloženej podobe vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde, že nie je možné preskúmať ani len splnenie procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už pri predbežnom prerokovaní (podobne IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 57/2015, I. ÚS 337/2015).

12. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že o prvej sťažnosti sťažovateľky v uvedenej veci rozhodol uznesením z 29. novembra 2016. Sťažovateľka

podala ďalšiu ústavnú sťažnosť necelé dva mesiace po rozhodnutí ústavného súdu (31. januára 2017). Táto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu v zásade už sama osebe vylučuje, aby ústavný súd po takom krátkom čase opätovne rozhodoval o možnom porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že v rámci odvolacieho konania „*nebol vo veci zo strany súdu vykonaný žiadny úkon*“, ústavný súd dáva do pozornosti, že krajský súd vo veci koná ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 378 a nasl. Civilného sporového poriadku) ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 385 Civilného sporového poriadku), to však neznamená, že sa vecou dosiaľ nezaoberal.

13. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, iba samotná dĺžka predmetného odvolacieho konania (od predloženia veci krajskému súdu do podania prvej, resp. druhej ústavnej sťažnosti) aj napriek tomu, že krajský súd ako súd odvolací dosiaľ nerozhodol, sama osebe nemá nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

14. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2017